

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Iwona Koper

SSA Michał Kłós (sprawozdawca)

ze skargi uczestnika postępowania

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem

Sądu Okręgowego w R. z dnia 22 marca 2005 r., sygn. akt IV Ca (...),

w sprawie z wniosku M. P.

przy uczestnictwie R. F.

o rozgraniczenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 marca 2008 r.,

zażalenia uczestnika postępowania

na postanowienie Sądu Okręgowego w R. z dnia 20 grudnia 2007 r., sygn. akt IV Ca (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Skarżący R. F. wniósł o wznowienie postępowania, w sprawie o rozgraniczenie, wszczętej z wniosku M. P. z jego udziałem, zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w R. z dnia 22 marca 2005 r. Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w R. odrzucił skargę. Sąd Okręgowy uznał, że skarżący podjął polemikę z ustaleniami faktycznymi i oceną materiału dowodowego, leżącymi u podstaw orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, o której wznowienie wystąpił. Skarżący twierdził, że dokonane przez Sąd Okręgowy rozgraniczenie utrudniło mu

dostęp do garażu, naraziło na koszty budowy nowego wjazdu, pozbawiło drogi ewakuacyjnej, wreszcie spowodowało konieczność sporządzenia nowej dokumentacji geodezyjnej. W uzasadnieniu skarżący złożył odpisy dokumentów stanowiących decyzje administracyjne, protokoły zeznań, postanowienia sądu. W ocenie Sądu Okręgowego, okoliczności, na które powołał się skarżący, a także złożone przez niego dokumenty nie posiadają waloru restytucyjnych przyczyn wznowienia postępowania o jakich mowa w art. 403 k.p.c. Nie stanowią bowiem nowych okoliczności, ani nowych środków dowodowych, które mogłyby zmienić podstawę orzekania, wpływając na treść rozstrzygnięcia. Nie zostały bowiem wykryte po zamknięciu rozprawy przed sądem drugiej instancji. Zaskarżone orzeczenie Sąd Okręgowy uzasadnił treścią art. 410 § 1 k.p.c.

Skarżący wniósł o uchylenie powyższego postanowienia. Podniósł, że powoływał się w skardze na szereg nieznanych w postępowaniu o rozgraniczenie dokumentów, które przedstawiały przebieg granicy pomiędzy rozgraniczanymi działkami w sposób odmienny, niż przyjął Sąd Okręgowy. W ocenie skarżącego, Sąd Okręgowy nie miał podstaw do odrzucenia skargi na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. bez bliższej analizy tych dokumentów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z całości wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi wynika, że oparta została na restytucyjnych podstawach wznowienia, uregulowanych w art. 403 § 2 k.p.c. Przepis ten stanowi, że można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Zasadnie uznał Sąd Okręgowy, że skarżący w istocie usiłuje wzruszyć ustalenia sądu drugiej instancji a także - stanowiącą ich podstawę - ocenę materiału dowodowego, do czego brak podstaw w skardze o wznowienie postępowania. Skarżący powołał się wprawdzie na szereg dokumentów, z których żaden jednak nie powstał po dacie zamknięcia rozprawy przed sądem drugiej instancji. W żaden sposób skarżący nie uzasadnił również, jaki wpływ treść tych dowodów może wywrzeć na kierunek rozstrzygnięcia tej sprawy. To, że na ich podstawie można wysnuć odmienne wnioski co do przebiegu granicy, niż przyjęty przez sąd drugiej instancji, nie oznacza, że mogą stanowić podstawę wznowienia postępowania. Mocą decyzji z dnia 30 stycznia 1986 r. znak II b (...) uchylono akt własności ziemi wydany na rzecz S. i B. małż. F. Z uzasadnienia tej decyzji wynika jedynie, że strony postępowania administracyjnego

oświadczają, że objęte rozgraniczeniem grunty są w ich posiadaniu w takich granicach jak zostali uwłaszczeni w 1979 r. Odpis tej decyzji został doręczony skarżącemu. Znajdował się on zatem w posiadaniu tego dokumentu w toku postępowania w sprawie o rozgraniczenie. Również postanowienie Sądu Okręgowego w R. z dnia 22 sierpnia 2001 r. w sprawie IV Cz (...), jako wydane przed datą postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, którą wznowić chce skarżący, nie może być skuteczną podstawą wznowienia. Także pozostałe dokumenty: zażalenie w sprawie Ds. (...) i postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej z dnia 24 stycznia 2007 r. w sprawie Ds. (...) nie mogą być środkami dowodowymi o jakich mowa w art. 403 § 2 k.p.c., wynika z nich jedynie pogląd skarżącego, że w sprawie cywilnej popełnione zostało przestępstwo, który to pogląd będzie weryfikowany przez organy ścigania.

Jak stanowi przepis art. 401 § 1 k.p.c., skarga o wznowienie postępowania nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia podlega odrzuceniu przez sąd na posiedzeniu niejawnym. W toku przewidzianej w tym przepisie kontroli wstępnej sąd bada, czy skarga została oparta na jednej z taksatywnie wskazanych w ustawie podstaw wznowienia. Kognicja sądu na tym etapie nie jest jednak tak ograniczona, jak usiłuje to skarżący przedstawić. Zgodnie z utrwalonym poglądem w orzecnictwie Sądu Najwyższego, skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu nie tylko wtedy, gdy powołana w niej podstawa wznowienia została sformułowana w sposób nie odpowiadający ustawie, ale także wówczas, gdy wskazane w niej okoliczności wskazują, że w rzeczywistości podstawa ta nie występuje (tak uzasadnienie wyroku z dnia 16 maja 2007 r., III CSK 56/07, niepubl. i postanowienia z dnia 30 maja 2007 r., I CZ 40/07, niepubl.). Brak rzeczywistego występowania podstaw musi przy tym wynikać z twierdzeń zawartych w samym uzasadnieniu skargi (tak uzasadnienie postanowienia z dnia 30 maja 2007 r., IV CZ 22/07, niepubl.). Wbrew odmiennej ocenie skarżącego, Sąd nie przekroczył powyższych granic wstępnego badania skargi.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ i 385 k.p.c. Sąd Najwyższy zażalenie oddalił.